

Arrest

nr. 199 461 van 8 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Volhardingstraat 71
2020 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 14 november 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2016 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2016 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 195 381 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zonder voorwerp werd verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

*"T(...), P(...) B(...)
nationaliteit: Nepal*

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 02.05.2016 door de advocate van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

• Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hem werd betekend op 07.02.2014. Dat inreisverbod verbiedt hem zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 07.02.2017. Het inreisverbod werd momenteel niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinea -12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

• Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wénst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden."

1.2. Op 26 september 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

Naam, voornaam: T(...), P(...) B(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nepal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 07.02.2014. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om hieraan gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 01.05.2016 te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij onder meer de schending op van artikel 9bis van de wet van de Vreemdelingenwet.

Zij stelt onder meer het volgende:

"(...)

Verwerende partij heeft echter niet onderzocht of de redenen die een inreisverbod hebben gerechtvaardigd nog altijd geldig en relevant zijn in het licht van de elementen die ter ondersteuning van de aanvraag tot regularisatie werden ingeroepen.

De regularisatieprocedure is echter niet bedoeld om het verblijf van vreemdelingen in onwettig verblijf te regulariseren, m.a.w. van personen die niet het recht hebben om zich op het Belgisch grondgebied te bevinden.

Verzoeker verwijst in casu naar een arrest van Uw Raad dd. 19.12.2014, nr. 135.627, punten 3.15 en 3.16. hier werd geoordeeld dat een geldig inreisverbod DVZ niet het recht geeft om te weigeren de aanvraag tot verblijf te behandelen van een Armeense die de partner is van een in België gevestigde Nederlandse staatsburger.

Deze vaststelling die door Uw Raad werd gedaan over de gezinshereniging van een EU burger, kan ook worden toegepast op de context van de humanitaire regularisaties.

*Verder heeft Uw Raad in een andere zaak geoordeeld dat het onredelijk was om van de regularisatieaanvrager te verlangen dat zij naar haar thuisland zou terugkeren om een visum aan te vragen, omdat zij het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod van 3 jaar dat weinig kans maakte om te worden opgeheven.
(RVV 21 mei 2014, nr. 124.322, punt 4.2.).*

De redenen die verband houden met de internationale verplichtingen van België kunnen de regularisatie van sommige vreemdelingen met een inreisverbod rechtvaardigen.

In casu kan verzoeker niet terugkeren naar Nepal en brengt hij hiervan ook de nodige bewijsstukken bij.(...)"

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

"De verzoekende partij meent dat er geen enkele wettelijke basis is om de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren, zonder dat de buitengewone omstandigheden werden onderzocht.

Deze kritiek kan niet worden aangenomen.

Luidens artikel 1 van de Vreemdelingenwet wordt een inreisverbod als volgt omschreven:

"8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor

een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;"

In concreto betekent dit dat aan de verzoekende partij uitdrukkelijk het verbod werd opgelegd om met ingang van het Belgisch grondgebied te betreden en hier nog verder te verblijven.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod met beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten en derhalve uitdrukkelijk het verblijf in het Rijk haar werd verboden, kan zij niet dienstig voorhouden dat zij gerechtigd zou zijn om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen op het Belgische grondgebied.

Uit een samenlezing van artikel 1, artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12 §1, 3e lid, §2 en §4 van de Vreemdelingenwet vloeit inderdaad voort dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet kan indienen.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Zij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft geheel terecht besloten dat de verzoekende partij zich niet op het Belgisch grondgebied mag bevinden, zodat geenszins kan worden aangenomen dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gerechtvaardigd zou zijn.

Uit artikel 74/12, § 4 blijkt -zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangehaald- dat een aanvraag tot opheffing of opschorting van een inreisverbod moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

Een afwijking op voormelde algemene regel is luidens artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk indien zulks in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit is bepaald. De verzoekende partij blijft evenwel volkomen in gebreke om aannemelijk te maken dat in casu een afwijking zou kunnen worden toegestaan.

*De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp diende te worden verklaard.
(...)"*

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

In deze bepaling kan niet worden gelezen dat een aanvraag 9bis zou kunnen worden zonder voorwerp verklaard op grond van het feit dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor zover de eventuele schending van de grondrechten is onderzocht.

Waar de verwerende partij betoogt dat het niet kennelijk onredelijk is om enkel te onderzoeken of elementen worden aangevoerd waaruit kan blijken dat de grondrechten van de aanvrager zouden worden geschonden bij een terugkeer naar het land van herkomst gezien de verzoekende partij zich niet enkel illegaal op het grondgebied bevindt, maar bovendien in haar hoofd een verbod bestaat om zich gedurende drie jaar op het grondgebied van het Rijk te begeven, moet op het volgende worden gewezen:

Het aan de verzoekende partij op 7 februari 2014 betekende inreisverbod is een verbodsmaatregel die inhoudt dat haar voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...].”

Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 geoordeeld dat het inreisverbod pas rechtsgevolgen teweeg brengt vanaf het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg vanaf de daadwerkelijke terugkeer van de betrokkene naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C- 225/16, punt 49).

In datzelfde arrest heeft het Hof erop gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend. Het Hof preciseert dat *“indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht”* (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punten 40- 41).

Uit niets blijkt dat de verzoekende partij niet meer op het Belgisch grondgebied aanwezig was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Derhalve kan de Raad niet anders dan vaststellen, gelet op de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie, dat het inreisverbod thans nog geen rechtsgevolgen teweeg brengt.

Het inreisverbod waarvan sprake staat er dus niet aan in de weg dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij aangevoerde buitengewone omstandigheden om de aanvraag in te dienen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft en niet, zoals de regel het voorschrijft, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland beoordeelt in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Door dat niet te doen, onder de enkele verwijzing naar het inreisverbod en de daaraan gekoppelde vaststelling dat de verzoekende partij niet het recht heeft om zich op het Belgische grondgebied te bevinden, heeft de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

2.4. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Blijkens de gegevens van het dossier heeft de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoeker ingediende aanvraag tot regularisatie. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met het gezinsleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat uit de bespreking van het enig middel is gebleken dat dit gegrond is en dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moet derhalve ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd. De argumentatie van de verwerende partij doet hieraan geen afbreuk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2016 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC